

Už jsem to psala holkám v diskuzi.

Že je pro mě naprosto úchvatný přijet v tuhle dobu do Domečku - co přijet! Už jen přijíždět, protože ten příjezd do údolí lemovaný podzimními stromy je nádherný. Ale prostě ještě tady nebydlíme, makáme tu jak muklové (Brtník jak muklové dva!), ale je tu božsky - prostě jak říkám, přijíždíte tou nádherou, kdy stromy fakt bez básnický nadsázky září jako klenoty, a pak přijdete do Domečku, kde je teplo a podle mě i přes značný provizorium i útulno (což by třeba ale návštěvník viděl jinak ☹). A pak, když srovnám všechny ty věci, co jsme sem navozili z chalupy, vytáhnu ohařiska ven. Prostě vyjdete po práci z branky a hned jste na louce.

Ten kousek, než přejdeme kolem sousední zahrady musí jít ohařící poměrně spořádaně se mnou, ale pak na louce?? No pokud tam není sousedovic Mourínek, tak mají hnedle volno. A teď tam tedy byl. Ale viděla jsem ho enim já a spiklenecky jsem nenápadně vedla ohařičky obloukem, aby měl prostor pro to, se rozhodnout, co udělá. Jestli setrvá a nebo se zdejchne. Zvolil druhou variantu a prchnul do bezpečí jeho zahrady. Je teď opravdu jeho. Protože panička je zatím pořád ještě v nemocnici se zlomeným krčkem. A tak mu společnost dělají zatím hlavně slepice a kohout, který chodí dozadu citýrovat, jak pravila vnučka paní sousedky, která tam za ním denně dojíždí. Škoda, že je Tali takový kopyto, mohl mít společnost.

Zamíříme loukou dozadu k remízku a dáme si nějaký to pozdní jablíčko. Tali je u jabloně první a fedruje se padančatama. Rumouš si taky jedno vybere a jme se nad ním zmítat, jak když mu z těla dábla vyhání nějaký exorcista ☹. Jasně, než si utrhnu jablko pro sebe, musím mu to jeho pořádně čutnout. Jablíčka jsou sice malý, ale dobrý a šťavnatý. Vedle jablůňky jsou dva supr šípkový keře a tak zalovím v zadní kapse kalhot, kde jako správný kynolog vykutám pytlík.

A tak se tady na chvíli zasekneme, protože s nadcházející zimou není šípků nikdá dost. Suším a suším, stejně jako trnky. Zde bych se zdůvěřila se svým šípkovým lektvarem, jak s Brtníkem říkáme vitaminový bombě. Je zcela prostoduše jednoduchý, leč dle mého úsudku je to nejlepší využití šípků a vitamínu C v něm obsaženého. Vezmete malou hrst šípků, nasypete do hrnku a zalijete studenou vodou. Přes noc necháte louhovat a pak ráno přecedíte a vypijete (nebo vypijákujete, pokud jste Maxipes Fík ☹☹). Vzhledem k tomu, že

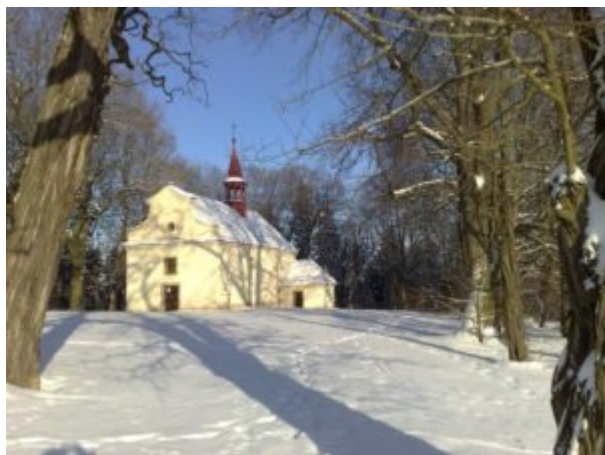
vitamin C patří mezi ty rozpustné ve vodě, je zcela zbytečné vařit z šípků čaj a ničit tak značnou část toho nejdůležitějšího, proč šípky konzumujeme. Lektvar, neboli tedy šípkový výluh je dobrý, kdo potřebuje, může osladit medem, ale podle mě je to zbytečný, je to takový osvěžující pití. A... když to pije ráno ochotně i Brtník (a to už roky, nejen v době kurvavíru) a není nutno mu stát u hlavy s kvěrem, tak se nemusíte bát, že by vám to nechutnalo. Jen si ty šípky musíte opatřit, kdo nejní línej, má to zadáčo, jako já, kdo je línej, tak si halt zaplatí □ . Ale ona je to taky taková terapie, tohle sbíráničko.

Jen si tak šhubáte a po očku hlídáte Taliprtku, aby se nepohybovala moc u kraje louky, kde je pak už silnice, a zároveň občas čutnete Rumíčkoví nějaký to pandače. A občas kouknete doleva, do strání nad vesnicí, kde je nádhernej barevnej podzim. To je bomba, říkáte si v duchu! Já vím, že v zimě bude to venčení tak jako dost na... na nic, ale po zbytek roku - krása, krás. Teď na podzim to fakt všude září barvičkama, na jaře toho spousta pokvete, v létě máme za zády les a cestu k rybníkům..... ach booože tys tak hodný, žes to tak pěkně zařídil! Říkala jsem si, když jsem šhubala ty šípky. Pak jsem svolala ohaříky a došli jsme na kraj louky.

Tam dostali dřepkins, já si zkontrolovala situaci na silnici a vydala povel k přechodu. Ohaříci vylítli do toho krpálu, kterým protější louka začíná jako prt, to jen já se štrachala jak želva. Je to krátký, ale fakt strmý. Hlemejždila jsem se nahoru a Rumoušek mi tancoval nad hlavou. "Pocém, ty kluku zrzatá, pomoz mi!" pravila jsem tomu důvěřivému tvorovi a čapla se ho opatrně, abych ho netahala, za obojek. Ochotně mi pomohl a nahoře jsem byla natotata. A úplně jsem zapoměla, že jsem se chtěla jít podívat ke kapličce, která stojí ve špičce louky nad zatáčkou. Potřebuju zjistit, ešivá já, prtě, dosáhnu nahoru do toho výklenku. Ešivá jo, chci tam chodit zapalovat svíčku. A možná tam pořídíme nějakou lucerničku, jak mě právě při psaní napadlo!

Taliprtka už vesele poletovala loukou šťastná jak blecha a Rumoušek se motal kolem mě. Pořád měl dojem, že odněkud vytrasím balonek, ale to měl bohužel smůlu. Balonek byl doma. A stejně jsem chtěla, aby si byl jen tak. Což nakone učinil. A já se pustila do dalšího trhání šípků, který tady taky byly velký. Přešli jsme i tuhle loučku a došli nahoru, kde je rozcestí. Jedna cesta vede do míst, kde jsem se minule rozloučila s paničkou od Sony, jedna cesta vede dolů k nám a pak je tu ještě jedna. Ta vede nahoru, poutnímu kostelíku. Tam jsem ještě nebyla, ale moc se tam těším, protože - helejte:

Krásnej podzimní den v Domečku a nejen v něm.

Tahle krása by tam na mě měla čekat. Je to prý místo s úžasnou atmosférou. Mocinky moc se tam těšíiiiiiiiiim! Je tady fakt krásně. Chvilku jsme se ještě motali kolem rozcestí a pak už jsem zavelela k návratu. Sešupajdili jsme úvozem dolů ke hřbitovu, přeběhli silnici a byli doma. Doma! To je skvělý, jsme tady doma. A tak jsem šla domů vařit večeri ☐ .